

ลำชา วิพาร เขียน

ผศ.ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการ

สุทัศน์ ปาละมะ ภาพปก ใบชา ภาพประกอบ

ทองดี

ลำซ่า วิฟาร เขียน

ผศ.ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการ

สุทัศน์ ปาละมะ ภาพปก ใบชา ภาพประกอบ

ทองดี

ลำซา วิฬาร เขียน
สุทัศน์ ปาละมะ ภาพปก
ใบชา ภาพประกอบ

ผศ. ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ • พิมพ์ครั้งที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ • พิมพ์ครั้งที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓
• พิมพ์ครั้งที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ • พิมพ์ครั้งที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ราคา ๑๔๕ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๔๘: ลำซา วิฬาร

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลำซา วิฬาร.

ทองดี. -- พิมพ์ครั้งที่ ๕. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, ๒๕๖๐.

๑๗๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ใบชา, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

๘๔๕.๙๑๓

ISBN 978-616-04-3711-6

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ รাত্রี สังสฤกษ์ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • บรรณาธิการบริหาร พรทวินทร์ แสงสินชัย อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วลัยพร ขำโพ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร อำพันธ์ คงมั่น • พิสูจน์อักษร จิตภา เรืองอมรวิวัฒน์ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรขาว • ออกแบบปก สุภาวดี แพรขุนทด • กราฟิก สุชาย เสมากิน สุนัดดา เนตยานันท์ • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลงที่ พี.พี.เพลส แอนด์ พิล์ม โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๔๘๘ พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. ๐-๒๔๐๑-๔๔๐๑

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทร. ๐-๒๖๗๐-๔๘๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๔๑๔

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com

• www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระต่ายที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนำสำนักพิมพ์

ครอบครัวเป็นหน่วยทางสังคมที่เล็กที่สุดแต่สำคัญที่สุดที่หล่อหลอมบุคลิกและนิสัยของคน ถ้าครอบครัวอบอุ่น พ่อแม่รักใคร่กลมเกลียว ก็จะส่งผลให้ลูกได้รับความรักและการเลี้ยงดูอย่างเต็มที่ และเด็กคนนั้นก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในสังคม

แต่ถ้าเมื่อใดที่ครอบครัวขาดความรักความกลมเกลียว ก็จะส่งผลให้ลูกขาดความรักความอบอุ่นและกลายเป็นเด็กมีปัญหา ดังเช่นสัมหวนในเรื่อง **ทองดี** ซึ่งเขียนโดย **ลำชา วิพาร** เรื่องนี้

ทองดี เป็นเรื่องของสัมหวน เด็กหญิงพิการที่เติบโตมาในสภาพครอบครัวที่พ่อแม่ต่างแยกทาง เธอจึงเป็นเด็กเศร้าสร้อย เก็บตัว และโทษตัวเองว่าที่พ่อแม่ต้องอยู่กันคนละทางเป็นเพราะเธอพิการ แต่ชีวิตของเธอเปลี่ยนไปเมื่อทองดี แมววิเศษพูดได้เข้ามาผูกพันกับเธอ แล้วสอนบทเรียนชีวิตและให้ความสุขเธอ

แต่ทั้งนี้ **ทองดี** ก็บอกให้เรารู้ว่าความรักที่เด็กโหยหามากที่สุดและไม่มีความรักอื่นใดมาทดแทนได้คือความรักจากพ่อแม่และแม่นั่นเอง

นานมีบุ๊คส์

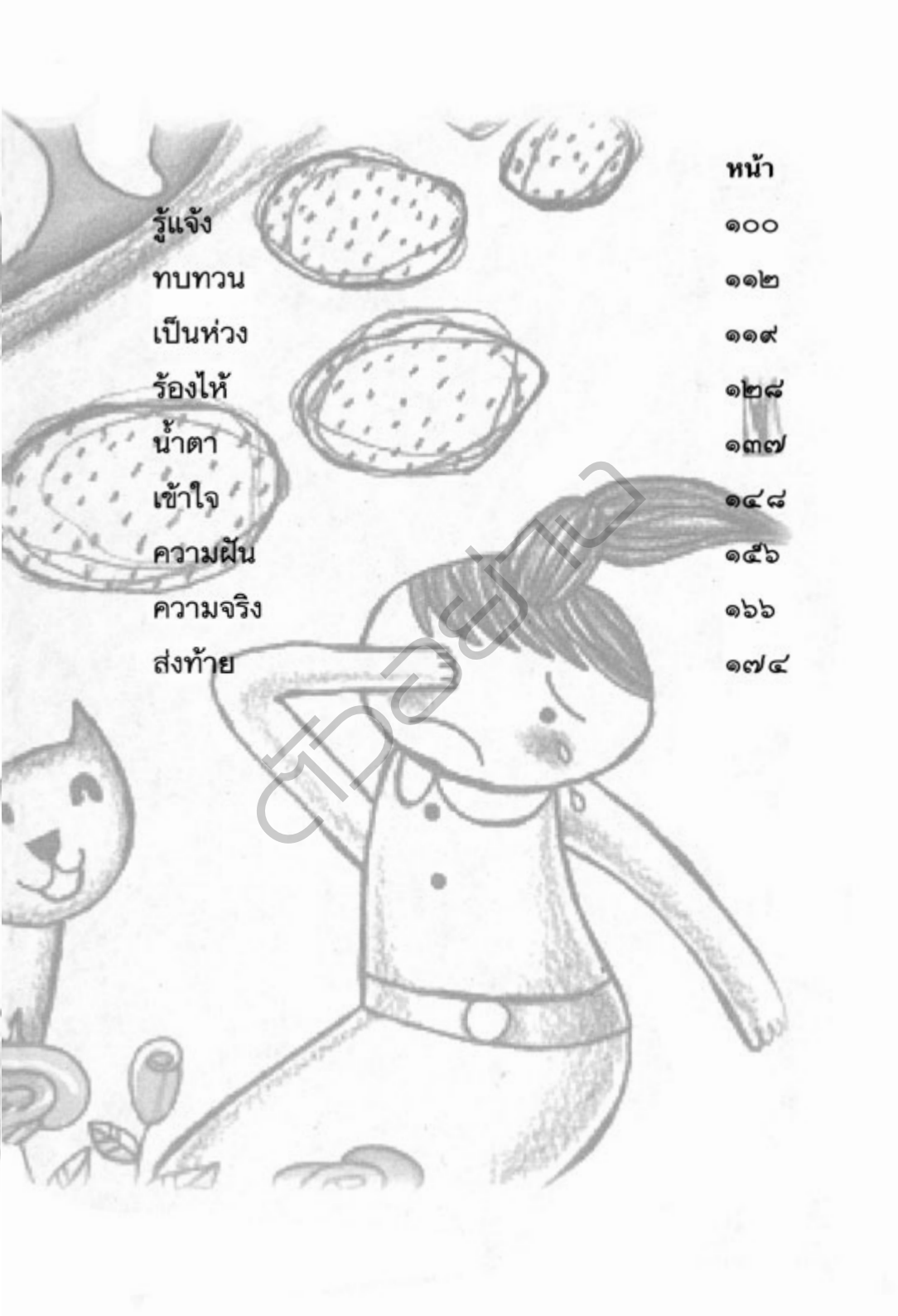
สารบัญ

เปิดฉาก
ความหลัง
เด็กน้อย
ยามเช้า
พบหน้า
เพื่อนใหม่
ทองดี
ผูกพัน
ซัดใจ
เทวดา
ปมด้อย
คิดถึง
กลางดึก
ระเบิด
ทำลาย
ลางร้าย

หน้า

๙
๑๕
๒๑
๒๕
๓๐
๓๔
๓๕
๔๔
๔๖
๕๕
๖๐
๖๖
๗๒
๘๐
๘๗
๙๔

ตัวอย่าง

รู้แจ้ง

ทบทวน

เป็นห่วง

ร้องไห้

น้ำตา

เข้าใจ

ความฝัน

ความจริง

ส่งท้าย

หน้า

๑๐๐

๑๑๒

๑๑๙

๑๒๘

๑๓๗

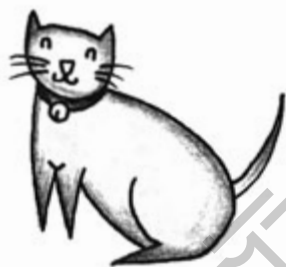
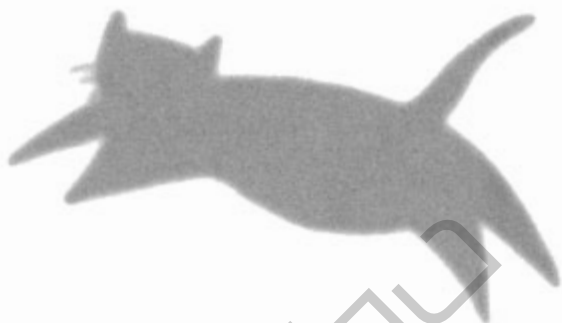
๑๔๘

๑๕๖

๑๖๖

๑๗๔

เปิดฉาก

สายลมกระโชกแรงขึ้นเรื่อยๆ ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้ม โอแดดที่ร้อนระอุเริ่มเย็นลง...ในอีกไม่กี่ชั่วโมงก็คงเทกระหน่ำลงมา... ใบไม้ถูกสายลมพัดปลิวลงมาจากต้น บ้างหล่นไปกองเกลื่อนอยู่บนพื้นสนาม บ้างก็ปลิวหายไปตามสายลม กระบองเพชรที่วางอยู่หน้าประตูบ้าน กลับนิ่งไม่มีที่ท่าว่าจะไหวเอนไปตามสายลม ช่างดูหนักแน่นและมั่นคง งดงามดั่งพิเศษกระดาศ ต่างพากันปลิวว่อน...เด็กหญิงตัวน้อยนั่งมองบรรยากาศรอบตัวอย่างหตู่ใจ เป็นเพราะอากาศหรือ...คงไม่ใช่ ผู้เฒ่าเฒ่าให้คำตอบแก่ตัวเอง...อย่างเข้าใจในสังธรรม

รถยนต์สีดำสนิทแล่นช้าๆเข้ามาจอดที่ลานจอดรถ ดูจากสภาพของรถและยี่ห้อ บ่งบอกให้ทราบว่า ผู้ขับซึ่มีรสนิยมดีและต้องมีฐานะอย่างแน่นอน ถึงสามารถเป็นเจ้าของพาหนะขับเคลื่อนสี่ล้อนี้ได้ เพราะลำพังเพียงคนเดินดินกินข้าวแกงธรรมดา แค่อล้อของมัน...ยังไม่สามารถที่จะหามาเป็น

เจ้าของได้ ชายวัยกลางคนก้าวลงมาจากรถ แล้วรีบวิ่งเข้ามาในตัวบ้าน... สายฝนเริ่มโปรยปรายลงมาบ้างแล้ว เด็กน้อยยังคงนั่งมองฝนที่พริ้วส่ายอยู่ อย่างนั้น... น้ำสองเคยบอกเสมอว่า "ฟ้าหลังฝน... มักแจ่มใสเสมอ" แล้วชีวิตของเธอจะสดใสบ้างหรือเปล่านั้น หากมรสุมนี้ผ่านพ้นไป

"ว่าไง... สัมหวาน... นั่งมองอะไรอยู่" เด็กหญิงหันกลับมามองผู้ที่ก้าวเข้ามาใหม่พร้อมรอยยิ้มในดวงตาขณะที่ดวงหน้ายังคงนิ่งเฉย พ่อแน่นเอ็ง... มีรายน้าฝนเปียกชื้นอยู่บนเสื้อพ่อเป็นจุดๆ พ่อเสียผมสะบัดไล่ละอองน้ำฝนก่อนก้าวเข้ามาหาเธอ พ่อมักจะต้องมาหาเธอเสมอ... ถ้าพ่อกลับบ้าน ซึ่งไม่บ่อยครั้งนัก

"พ่อซื้อขนมมาฝากหนูด้วย ลงไปกินกันเถอะ" ยุทธพงศ์เดินตรงเข้ามาหาบุตรสาว หากบ้านหลังนี้ไม่มีสัมหวานอยู่ ตัวเขาเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าจะมีเหตุผลอะไรที่จะต้องกลับมาที่บ้านหลังนี้

"เอ๊ะ! หน้าต่างก็ไม่ปิด เดี่ยวโดนละอองฝนจะไม่สบายนะลูก... ยายสองก็จริง ๆ เลย ไม่เข้ามาดูหลานเลย... แล้วแม่เราล่ะ... ไปไหน เข้าบ่อนอีกแล้วละสิ" น้ำเสียงไม่พอใจ เอื้อมมือไปปิดหน้าต่างที่เปิดอ้าอยู่ ทำให้สายลมที่พัดอื้ออึงเข้ามาในห้องเมื่อครู่นี้สงบลง

"นี่ถ้าสัมหวานของพ่อเป็นอะไรไปนะ พ่อจะไม่เอาไว้อีกคน"

"หวานเปิดเองค่ะพ่อ หวานอยากเห็นสายฝนใกล้ๆ เวลาที่ฝนตกที่ไร... หวานรู้สึกเหงาๆ ยังไงชอบกล"

"คราวหลังไม่เอานะลูก เดี่ยวไม่สบายไปจะลำบาก" คนเป็นพ่อนั่งชันเข่าลงใกล้บุตรสาว สัมหวานเป็นเด็กน่ารักและรู้ทันความคิดของคนอื่นเสมอ เขารู้ว่าที่เด็กหญิงตอบอย่างนั้นเป็นข้อแก้ตัว ไม่ให้เขาโกรธหรือจูนเฉียวผู้เป็นมารดา ที่ปล่อยให้ลูกอยู่กับน้องสาวและคนรับใช้ สองนางเป็นคนดี แม้จะอยู่ในวัยกำลังเรียน แต่จะเจียดเวลามาดูแลหลานสาวเสมอ บางครั้งมากกว่าแม่ที่แท้จริงของสัมหวานด้วยซ้ำไป

"ไป...ไปกินขนมกันเถอะลูก พ่อให้ป้าศุภกรจัดขนมใส่จานไว้รอแล้ว" คนเป็นพ่อชวนอีกครั้ง เมื่อนึกขึ้นมาได้ถึงขนมที่ซื้อมาฝากบุตรสาวและให้คนรับใช้จัดการเตรียมใส่จานไว้คอยอยู่ที่ชั้นล่าง

"หวานยังไม่หิวค่ะพ่อ หวานยังอยากดูน้ำฝนต่อ และยังอยากนั่งอยู่กับพ่อ"

เด็กหญิงปฏิเสธคำชวนของพ่อ เพราะเวลาที่จะได้อยู่ร่วมกันสองต่อสองกับพ่อนั้นมีไม่มาก...และเธอก็อยากเก็บความรู้สึกนี้เอาไว้ยามที่อยู่ห่างไกลกัน

ยุทธพงศ์นั่งลงข้างบุตรสาวอีกครั้ง...สัมผัสหวานอายุสิบขวบแล้ว แต่ความคิดความอ่านมากกว่าผู้ใหญ่บางคนด้วยซ้ำไป เขาตระหนักดีถึงความหมายในคำพูดนั้น และรู้ว่าทำไมไม่ดีที่ไม่ค่อยมีเวลาให้ครอบครัว โดยเฉพาะบุตรสาวของเขาคนเดียวที่เกิดกับน้ำหนึ่ง...ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเคยอ่อนโยนและน่ารัก

บ้านหลังนี้เป็นของขวัญแต่งงานที่พ่อของเขาให้เป็นของขวัญรับลูกสะใภ้ อายุของมันก็พอๆ กับสัมผัสหวานและอายุการแต่งงานของเขากับน้ำหนึ่ง สิบปีที่เขาไม่รู้ว่าคุณสุขในบ้านหลังนี้เริ่มเลือนหายไปตั้งแต่เมื่อไร สิบปีที่เขาอยู่กับน้ำหนึ่ง...ถึงแม้ไม่ใช่สิบปีแห่งความสุข แต่อย่างน้อย สิบปีที่ผ่านมา เขาก็ได้รับของขวัญที่มีค่า ถึงแม้จะเป็นของขวัญที่ไม่สมบูรณ์ แต่เขาก็ตั้งใจที่ได้ของขวัญชิ้นนี้มา

สายฝนยังคงเทกระหน่ำลงมา ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด บางครั้งก็มีเสียงฟ้าคะนอง คนสองวัยต่างนั่งเฝ้าบออยู่อย่างนั้น...ต่างก็มีความคิดเป็นของตัวเอง เด็กหญิงไม่ต้องการจะรบกวนผู้เป็นพ่อ เพียงขอให้พ่ออยู่ใกล้ๆ แค่นั้นสำหรับเธอก็สุขใจพอแล้ว เพราะพ่อไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้านมากนัก น้ำหนึ่งบอกว่า พ่อต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวให้อยู่อย่างสบาย มีเงินใช้ จะได้ไม่ลำบาก แต่สัมผัสหวานคิดว่า หากต้องอยู่อย่างลำบาก

กว่านี้ แต่มีพ่ออยู่ด้วยตลอดเวลาเธอก็ยอม สัมหวานไม่เคยบอกใครว่าคิดอย่างนี้ เพราะเธอเป็นเด็ก คงไม่มีใครอยากฟังความคิดเห็นของเด็กตัวเล็ก ๆ อย่างเธอมากนัก

"สัมหวาน...ครูพิเศษที่พ่อให้มาสอนเปียโน สอนดีหรือเปล่านั้น...พอที่จะเล่นให้พ่อฟังได้หรือยัง"

ยุทธพงศ์เป็นฝ่ายทำลายความเจ็บขึ้นมาด้วยใบหน้าที่แค้นมรยมิม...แม้ในแวตตาของเขาบ่งบอกว่ามีเรื่องต้องครุ่นคิดอีกมากมาย แต่ต่อหน้าบุตรสาว เขาไม่ต้องการให้สัมหวานรับรู้ถึงความรู้สึกนั้น ด้วยว่าเด็กหญิงเป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่ว่าจะรู้สึกดีใจหรือเสียใจก็จะไม่ค่อยระบายออกมาให้ใครฟัง เขาคิดว่าดนตรีอาจจะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียด และทำให้สัมหวานรู้สึกดีขึ้น

"หวาน...ยังเล่นได้นิดเดียว แค่นี้ก็พอใจแล้ว"

"แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่พ่อจะได้ฟังล่ะคะ" ยุทธพงศ์ทำเสียงล้อเลียน พลังเอื้อมมือไปขยี้ผมบุตรสาวเล่นอย่างทะนุถนอม หากสัมหวานเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานมา...เขาก็อยากเก็บของขวัญชิ้นนี้ไว้ด้วยความรัก และทะนุถนอมไว้เป็นอย่างดี หากแต่ น้ำหนึ่ง...มารดาของเด็กหญิงเองที่ทำให้เขาไม่อยากจะกราบเข้ามาในบ้านหลังนี้

"ถ้าหวานเล่นเก่งเมื่อไหร่...หวานจะเล่นให้พ่อฟังนะคะ"

อย่างน้อยคำพูดนี้ก็เปรียบดังสัญญาที่จะผูกมัดใจให้ผู้เป็นพ่อรอคอย จนถึงวันนั้น หากวันนั้นมาถึง เธอจะบรรเลงเพลงจากเปียโนให้สุดความสามารถ เพื่อที่บิดาจะได้ภูมิใจในตัวของเธอบ้าง...แม้ว่ามันจะเป็นเพียงแค่ว่าความภูมิใจเล็กๆ แต่ก็ยังดีกว่าที่เธอไม่ได้ทำอะไรเลย

"น้ำสองบอกกับพ่อว่า...สัมหวานไม่อยากไปโรงเรียนในซัมเมอร์"

"ค่ะพ่อ...หวานไม่อยากไป...หวานอายุคนอื่น ๆ" เด็กหญิงหยุดคำพูดไว้เพียงแค่นั้น ยุทธพงศ์เข้าใจความรู้สึกของบุตรสาวดี และสงสารขึ้นมา

จับใจ

"ไม่ต้องอายใครหรอกลูก...เราไม่ได้ทำผิดอะไร แล้วสัมหวนของพ่อ ก็ออกจะเป็นเด็กที่น่ารัก คนเรานะลูก ไม่จำเป็นต้องไปใส่ใจคำพูดของคนอื่นมากนัก ไม่มีใครที่จะหวังดีกับเราเท่าตัวของเราเองหรอกลูก"

เขามักจะให้กำลังใจบุตรสาวเสมอ เพียงแต่ในระยะสองสามปีที่ผ่าน มา เขไม่ค่อยมีเวลาทำเช่นนี้บ่อยครั้งนัก

"น่ารักเท่าน้องน้ำหรือเปล่านั้น"

น้องน้ำหรือวารินบุตรสาวอีกคนหนึ่งของเขาซึ่งเกิดจากบ้งอร...ภรรยา ใหม่...ยุทธพงศ์หน้าชาเมื่อได้ยินคำถามของบุตรสาว เขาไม่ต้องการให้ สัมหวนรู้เรื่องนี้ แต่ความลับก็ไม่มีในโลก แม้ว่าเขาพยายามที่จะปกปิด เพียงใดก็ตาม

"ใครบอกสัมหวนเรื่องน้องน้ำ แม่เป็นคนบอกใช่ไหม"

"เปล่าค่ะ...ป้าศุภร์บอกว่า คุณพ่อมีลูกใหม่อีกคน ซือน้องน้ำ แล้วก็ น่ารัก ไม่เหมือนหวน" เด็กหญิงหลุบตาต่ำลง...เธอไม่ต้องการแบ่งปัน ความรักของบิดาไปให้ใคร...แต่เธอมีทางเลือกหรือ

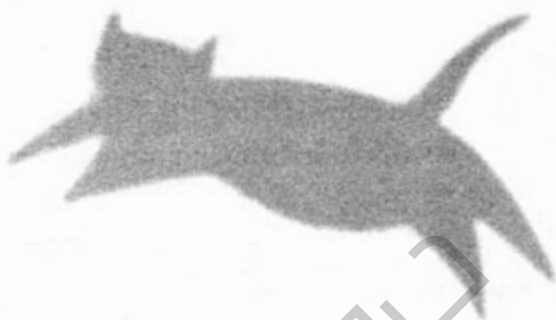
"หวน จำไว้นะลูก...พ่อรักหวน...ใครจะว่าอะไรยังไงก็ช่าง ไม่ต้อง ไปสนใจ ขอแค่หวนรู้ว่าพ่อรักหวนก็พอแล้ว"

ยุทธพงศ์กอดบุตรสาวไว้ ชีวิตการแต่งงานของเขากับน้ำหนึ่งทุกวันนี้ ไม่รู้จะเรียกว่าครอบครัวยุติหรือเปล่า จริงอยู่ที่เขามีส่วนผิดที่ไปมี ผู้หญิงใหม่อีกคน แต่น้ำหนึ่งก็มีส่วนในเรื่องนี้ เธอไม่เคยพอใจอะไรเลย... ไม่เคยพอใจในความรักที่เขามีให้ ไม่พอใจในเรื่องเงินทอง และหล่อนไม่เคย วางใจในตัวเขา

"ลงไปกินขนมกันดีกว่าลูก เดี่ยวคินนี้พ่อจะเล่านิทานให้ฟัง"

"ค่ะพ่อ...คินนี้พ่อนอนกับหวนนะคะ"

ความหลัง

เมื่อดฝนซาลงแล้ว เหลือแต่ละอองบางเบา ท้องฟ้าเริ่มเปิด...ทำให้มองเห็นหมู่ดาวน้อยใหญ่ที่ส่องแสงระยิบระยับอวดโฉมให้มนุษย์เดินดินชมรมตาได้ยล สัมหวานนอนหลับไปแล้ว ตั้งแต่หัวค่ำ สองนางก็กำลังชะมักเขม้นอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบปลายภาค ปีนี้สองนางเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้ายแล้ว แม้ว่ากิจกรรมต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยจะมีมาก แต่เธอก็แบ่งเวลามาดูแลหลานสาวคนเดียวเสมอ ยุทธพงศ์หยิบบุหรีขึ้นมาสูบ แม้เขาจะรู้อยู่แก่ใจว่าบุหรีไม่ติดต่อสุขภาพ หากบางครั้งเวลาที่มีเรื่องกลุ้มใจ เขาก็มักจะหยิบมันออกมาอยู่เสมอ แต่เขาไม่เคยสูบบุหรีให้สัมหวานเห็น เพราะอาจจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ลูกได้

เที่ยงคืนกว่าแล้ว น้ำหนึ่งไม่มีที่ท่าว่าจะกลับบ้าน เขาไม่เข้าใจตัวเองจริงๆ เลยว่า เมื่อก่อนเคยหลงรักผู้หญิงคนนี้หัวปักหัวปำได้อย่างไร ทั้งที่ใครหลายๆ คนเคยเตือน แต่ความรักทำให้คนตาบอดและมองข้ามสิ่งที่ไม่ดีของคนที่เรารักเสมอ น้ำหนึ่งกับสองนางแม้จะเป็นพี่น้องกัน แต่ไม่มีความ

เหมือนกันเลย คนน้องหน้าตาธรรมดาแต่ขยันขันแข็ง เขารักสองนางเหมือนน้องสาวแท้ๆ จึงรู้จักนิสัยใจคออย่างดี ว่าพอจะเป็นที่พึ่งให้แก่ สัมหวานได้หากไม่มีเขา ส่วนน้ำหนึ่งเป็นคนสวย ชอบเข้าสังคม มีเพื่อนฝูงมากหน้าหลายตา รู้จักคนหลายระดับชั้น คงเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่งของเธอ

ปิ่น ๆ ๆ ๆ

เสียงบีบแตรรถหน้าบ้านดังลั่น ปลุกเขาให้ตื่นจากภวังค์แห่งความหลับ น้ำหนึ่งคงกลับมาแล้ว เมากลับมาอีกตามเคย เขามองเห็นพี่สุกรหรือ ป้าสุกรของสัมหวานเดินออกไปเปิดประตู พี่สุกรเป็นแม่บ้านคนเดียวของบ้านหลังนี้ เป็นคนที่ดูแลเขามาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จึงรู้จักนิสัยใจคอกันเป็นอย่างดี ซึ่งคุณพ่อคุณแม่ของเขาให้มาอยู่คอยปรนนิบัติเขากับน้ำหนึ่งหลังแต่งงาน แม้ว่าเวลานี้ตัวเขาไม่ค่อยจะได้อยู่บ้านหลังนี้ แต่นางก็ยังคงอยู่ดูแลสัมหวานแทนเขาอีกคน

น้ำหนึ่งค่อยๆ ก้าวลงจากรถ เป็นจริงอย่างที่เขาคาด เพราะเกือบจะทุกวันที่เธอต้องมีนัดออกงานกับเพื่อนคนโน้นคนนี้อยู่เสมอ วันนี้ก็คงเหมือนกับทุกวัน เขานึกถึงผู้หญิงอีกคน คนที่เขาไม่เคยรัก จนกระทั่งได้มาอยู่ร่วมกัน เป็นผู้หญิงที่มารดาของเขาเลือกให้ แม้ว่าจะแต่งงานแต่ไม่ได้จดทะเบียนกันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่บังอรก็ไม่เคยเรียกร้องอะไรจากเขาเลย

"คุณยุทธมาหรือสุกร" น้ำหนึ่งเอ่ยถามเมื่อมองเห็นรถยนต์ส่วนตัวของสามีจอดอยู่ในโรงรถ

"ค่ะ"

น้ำหนึ่งยิ้มที่มุมปาก นานเท่าไรแล้วที่ยุทธพงศ์ไม่ได้มาที่บ้านหลังนี้ หัววันหรือหกวัน หล่อนเองก็พยายามลืมมันไปเหมือนกัน หากแต่ยิ่งอยากลืมมากเท่าไร กลับจดจำได้มากเท่านั้น ความทรงจำเป็นความรู้สึกเจ็บปวดที่ยากจะบรรยาย เจ็ดวันแล้วที่ยุทธพงศ์ไม่ได้กลักรายมาที่นี่ คงจะ

ทองดี

ชลูกอยู่กับลูกสาวคนใหม่กับนางบังอร เมียที่คุณแม่ผู้หวังดีเป็นผู้เลือกให้ แทนหล่อน ที่ไม่สามารถมีลูกชายเพื่อไว้สืบวงศ์สกุล แถมยังมีลูกสาวที่เป็นแบบสัหมวานอีก ชีวิตหล่อนอาภัพบิดามารดามาตั้งแต่เด็ก อาศัยอยู่กับป้าอย่างแร้นแค้น จนมีงานทำหาเงินเลี้ยงตัวเองกับน้องสาวอีกคนหนึ่งได้ ผิดด้วยหรือที่หล่อนพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองได้รับความสุขสบาย ทุกคนคงคิดว่า ที่หล่อนแต่งงานกับยุทธพงศ์เพื่อหวังจะเกาะเขากิน แต่จะมีใครสักกี่คนหรืออาจไม่มีเลย ที่จะเข้าใจว่าหล่อนรักเขามากมายเพียงใด และรักที่ตัวเขา ไม่ใช่ชื่อเสียงเงินทอง

จริงอยู่ที่ยุทธพงศ์กับหล่อนมีฐานะแตกต่างกัน หล่อนเป็นเพียงพนักงานคนหนึ่งทำงานอยู่ในบริษัทของบิดาเขาเท่านั้น วันหนึ่งยุทธพงศ์ก้าวเข้ามาในชีวิต สร้างความฝันไว้ให้หล่อนมากมาย แล้วเขาก็กลับลบภาพความฝันเหล่านั้นด้วยตัวเขาเอง

สามปีแล้วที่ยุทธพงศ์ไปๆมาๆบ้านหลังนี้ เพราะผู้หญิงคนนั้น ตอนนี้อยู่แล้วกันไปใหญ่เพราะทั้งคู่มีลูกสาวด้วยกัน ซึ่งคงจะน่ารัก ไม่เหมือนสัหมวาน ยุทธพงศ์ก็ออกจะหลงใหลได้ปลื้ม และคงไม่อยากที่จะกลับมาบ้านหลังนี้อีก

หล่อนผิดหรือที่จะเหงา ที่จะออกไปพบปะเพื่อนฝูงนอกบ้านบ้าง ในเมื่อตัวยุทธพงศ์เองก็ไม่ได้สนใจไยดีในตัวหล่อนแล้ว ถึงแม้ว่าเธอจะประพฤติตัวเหลวไหลยังงี้แต่ไม่เคยทำเรื่องที่ผิดทำนองคลองธรรม และตัวยุทธพงศ์เองคงไม่มีเวลาพอที่จะดูแลเมียทั้งสองบ้านให้มีความสุขเหมือนกันได้ เมียเก่าอย่างหล่อนหรือจะสู้เมียใหม่ได้ ไบ๋หย่า! คือสิ่งเดียวในตอนนี้ที่ยุทธพงศ์ต้องการได้จากหล่อน และหล่อนก็ไม่คิดที่จะเซ็นให้ ในเมื่อหล่อนอยู่อย่างไม่มีความสุข แล้วจะให้คนอื่นมีความสุขได้อย่างไร

"ไปเข้าบ่อนที่ไหนมาอีกละวันนี้"

"ก็ไม่คิดว่าคุณจะมา" น้ำเสียงประชดประชันไม่แพ้กัน แม้ไม่ได้ไปทำ

อย่างที่เขาคิด แต่ก็ชี้แจงอธิบายให้ฟัง เพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์อยู่แล้ว

"คุณน่าจะอยู่ดูแลลูกบ้าง...ไม่ใช่ปล่อยให้แม่บ้านอย่างนี้"

ยุทธพงศ์พยายามระงับน้ำเสียงให้ฟังดูเป็นปกติที่สุด ถึงแม้ว่าพี่ศุภร์จะเป็นแม่บ้านที่ดี แต่ลูกก็ยังต้องการความรักและความเอาใจใส่จากผู้เป็นแม่ เขาไม่ต้องการต่อล้อต่อเถียงกับน้ำหนึ่ง เพราะเกรงว่าสัมหวานจะตื่นขึ้นมา

"ให้ฉันอยู่กับลูก...แล้วตัวคุณล่ะ!"

น้ำหนึ่งเสียงแหวโล่งก้นที่เหมือนกัน ในเมื่อตัวยุทธพงศ์เองยังไม่ยอมทำหน้าที่นี้ แล้วหล่อนจะต้องทำไปทำไม ลูกที่คิดเอาไว้ว่าจะเป็นโซ่ของคล้องใจ คงเป็นได้แค่เพียงเชือกฟางเส้นเก่าๆ เท่านั้น

"จะไปกับลูกกับเมียใหม่ใช่ไหม"

"นี่หนึ่ง! ผมพูดกับคุณดีๆ นะ อย่าหาเรื่อง"

"อ้อ! ใช่สิ...คุณอย่างฉันมันชอบหาเรื่องอยู่แล้ว มันถึงได้โดนทอดทิ้งให้อยู่คนเดียวอย่างนี้"

น้ำตาแห่งความน้อยใจร่วงผล้อย พูดเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไร เหมือนมีก้อนแข็งๆ มาจุกอยู่ที่คอ หล่อนรักเขา แต่ไม่ต้องการให้เขามาสงสัยหรือเห็นใจ หล่อนอยากวิ่งไปฉีกอกเขานัก อยากรู้เหลือเกินว่าใจของเขาเป็นสีดำหรือสีแดง...ทำไมเขาถึงได้ทอดทิ้งหล่อนกับลูกได้

"เมียกับลูกคุณสบายดีหรือ"

"คุณจะถามทำไมหนึ่ง คุณคงไม่ได้อยากรู้เรื่องราวของพวกเขาเท่าไรหรอก"

"ก็แค่ถามดูว่า คุณอยู่กับพวกเขามีความสุขมากแค่ไหน มากกว่าที่อยู่กับฉันกับสัมหวานหรือเปล่า คงต้องมากกว่าแน่นอนใช่ไหม เพราะลูกสาวของนางบังอรไม่ได้เป็นแบบสัมหวานนี่"

"น้ำหนึ่ง! ถึงสัมหวานจะเป็นอย่างไร ผมก็รัก เพราะแกเป็นลูกของผม เหมือนกัน" ยุทธพงศ์เริ่มเก็บอารมณ์ไม่อยู่ ระเบิดเสียงออกมาบ้าง

"รักเธอ...ลูกที่พิการอย่างนั้น คุณยังรักมันอยู่อีกเธอ" น้ำหนึ่ง หัวเราะออกมาอย่างคนที่ไร้สติ "ลูกสาวของฉันมันเป็นคนพิการ"

"หยุดเดี๋ยวนี้แหละหนึ่ง เดี่ยวสัมหวานตื่นมาได้ยิน"

ยุทธพงศ์เดินรีเข้าไปกระซอกแขนของน้ำหนึ่งเพื่อทำให้อารมณ์ของ หล่อนสงบลง เพราะไม่ต้องการให้สัมหวานได้ยิน หากสัมหวานได้ยินว่าแม่ บังเกิดเกล้าของเธอว่าอย่างไร เธอคงจะเสียใจมาก

"ฉันไม่หยุด ใครจะทำไม อยากได้ยินก็ได้ยินไปสิ นี่มันเรื่องจริง นั่งอยู่ คนนั้น มันไม่ใช่ลูกฉัน มันแค่อาศัยท้องฉันมาเกิด แค่นั้น!"

"เพียะ!"

ฝ่ามือของยุทธพงศ์กระทบใบหน้านวลของน้ำหนึ่ง

"ถ้าคุณไม่หยุด ผมจะกลับ ที่ผมไม่ยอมมาที่นี่ก็เพราะคุณ ไม่ใช่ สัมหวาน"

เด็กหญิงควาเทวดาตัวน้อยเข้าไปกอดทั้งที่ยังสะอื้นอยู่
เพราะเธอเข้าใจและรับรู้ถึงการกระทำนั้นดี ไม่เพียงแค่น้ำตาจะไม่หยุดไหล
แต่ยังคงมีมากขึ้นเหมือนคนที่ทำทาบกันน้ำพัง
ทองดี...ซึ่งเพิ่งรู้จักไม่นาน กลับเข้าใจความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในใจ
หากผู้เป็นมารดาหรือบิดาจะเข้าใจในตัวเธอเหมือนทองดีบ้างก็คงจะดี
ถ้าพ่อแม่รักเธอได้สักครั้งหนึ่งของทองดีก็คงจะดี
“ทองดีอยู่เป็นเพื่อนหวานนะ”
“เราก็อยู่นี่ล่ะ”
“ไม่ใช่ ทองดีต้องอยู่เป็นเพื่อนหวานตลอดไป ทองดีห้ามไปไหนนะ
เพราะชีวิตนี้หวานไม่มีใครอีกแล้ว”

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน

ราคา 135 บาท

ISBN 978-616-04-3714-6

9 786160 437146